

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

15.634 van 4 september 2008
in de zaak X / IVde kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van zijn X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 3 september 2008 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 september 2008.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 september 2008 om 16 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Q. HELSEN en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoekende partij is op illegale wijze via Griekenland op 3 januari 2008 naar België gekomen. Verzoeker heeft zich de dag na zijn aankomst niet op de Dienst Vreemdelingenzaken gemeld maar is verder door gereisd naar Duitsland waar hij op 7 januari 2008 een asielaanvraag indiende. Verzoeker werd door Duitsland terug overgedragen aan België waar hij op 25 februari 2008 werd opgesloten in afwachting van een overnameakkoord met Griekenland. Na zijn vrijlating diende verzoeker op 21 april 2008 een asielaanvraag in onder een andere identiteit. Nadat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid van de Griekse overheden de garantie had gekregen dat betrokkene bij zijn terugkeer in Griekenland opnieuw een asielaanvraag kan indienen werd op 2 september 2008 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. De beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, 63 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007 wordt het verblijf geweigerd.

(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 10.1 van de Europese verorden (EG) 343/2003. Betrokkene verklaart niet te weten in welk land hij samen met de smokkelaar was beland toen hij vanuit Irak via Syrië en Turkije in Griekenland was terecht gekomen toen zij moesten opstappen op de luchthaven van Griekenland. Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zinder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 03/07/2008 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon. Op 03/01/2008 werd betrokkene onderschept op de luchthaven van Zaventem komende van vlucht OA 147 uit Athene. Betrokkene heeft gereisd met een vals Bulgaars paspoort. Op 04/01/2008 is betrokkene naar Duitsland vertrokken waar hij op de Thalys werd onderschept. Vervolgens vroeg betrokkene asiel aan in Duitsland op 07/01/2008. Betrokkene werd wat later door Duitsland overgedragen aan België. Op 21/04/2008 vroeg betrokkene asiel aan op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 02/06/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse overheden verstuurd. Op 03/07/2008 heeft Griekenland zijn uitdrukkelijk akkoord gegeven tot overname van bovengenoemd persoon. De Griekse overheden bevestigen hierin uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse overheden. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart ook geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 362 of art. 15 van de Verordening. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de bevoegde Griekse autoriteiten.

(...)”

Dit de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
- 2.2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (R.v.St, nr. 100.400, 26 oktober 2001). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.
- 2.3. Verzoeker voert aan dat hij in concreto het risico loopt het slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang, registratie en behandeling van (Iraakse) asielzoekers in Griekenland indien de bestreden beslissing niet geschorst wordt. Een vernietiging van de bestreden beslissing die zou volgen nadat de verzoeker reeds werd uitgewezen, zou onwerkzaam zijn en een onherstelbaar nadeel berokkenen. Immers zou verzoeker enerzijds onmogelijk nog kunnen terugkeren naar België en anderzijds niet de nodige waarborgen krijgen bij de behandeling van zijn asielaanvraag. Hij betoogt dat gezien dit kan resulteren in een overtreding van het non-refoulement beginsel hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft.
4. De Raad benadrukt dat de voorwaarde dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan of moet worden veroorzaakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing inhoudt dat er een rechtstreeks oorzakelijk verband moet bestaan tussen de bestreden beslissing en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dit betekent dat het

nadeel moet voortvloeien uit de bestreden beslissing als zodanig en niet uit andere akten of handelingen. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel mag derhalve niet terug te voeren zijn tot nog te nemen beslissingen (cfr. G.DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DECLERCQ en G. LAENEN (eds.) *Rechtsbescherming door de Raad van State – 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 163).

5. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat de Griekse overheden op 3 juli 2008 in het akkoord tot overname van betrokkene uitdrukkelijk bevestigen dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer naar Griekenland. De gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid bevestigt eveneens in de bestreden beslissing dat de Griekse overheden tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat aangepast opvang kan worden voorzien.

Verzoeker brengt een rapport van het UNHCR bij dat het gebrekkig functioneren van de asielprocedure en opvangmogelijkheden voor asielzoekers in Griekenland moet illustreren. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet, verzoeker laat immers na concrete elementen aan te brengen die het vermeende nadeel in zijn hoofde aannemelijk maken. Ook dient er op gewezen worden dat een daadwerkelijke rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka, 5 februari 2002, nr. 75).

Overigens stelt de Raad vast dat waar verzoeker via Griekenland het Dublingebied is binnengekomen hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland, noch in België toen hij er een eerste maal aankwam op 3 januari 2008. Deze vaststelling in samenhang met de omstandigheid dat verzoeker op 21 april 2004 een asielaanvraag in België indiende onder een valse identiteit en aldus de Belgische overheden op intentionele wijze trachtte te misleiden, benadrukt het bedrieglijk karakter van verzoekers handelen en voedt het vermoeden van misbruik van de asielprocedure om andere doelstellingen te verhullen.

Waar verzoeker stelt dat een terugwijzing naar Griekenland een overtreding van het non-refoulementbeginsel inhoudt stelt de Raad vast dat dit louter hypothetische overwegingen zijn die niet in concreto worden onderbouwd.

Tot slot dient er op gewezen worden dat het feit dat verzoeker onderworpen is aan de Griekse asielprocedure wat in zijn hoofde het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt, het gevolg is van zijn eigengereid handelen en niet het gevolg is van de bestreden beslissing. Het was immers verzoekers beslissing de Europese Unie te betreden via Griekenland.

6. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door artikel 39/82 §2 van de Vreemdelingenwet volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en acht door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

A. VAN ISACKER.